

Eksempler på modtagne e-mails

1

Søndag morgen kl. 01.29.21:

"Hej,

har googlet rundt på foranledning af min mor på 86 år. Min mor er nyligt opereret og har fået stomi. Hendes hjertefunktion har i mange år været dårlig, og hun har dårlige nyrer. Hun har mange årelange og nu tiltagende smerter, nævner dem som kramper, der vandrer i kroppen. Hun er på plejehjem, sengeliggende og livstræt og lider frygteligt. Hun er ifølge egen læge maximalt smertedækket, hvilket hun IKKE er, men hun må ikke få højere doser smertemedicin. Lægen vurderer hende ikke terminal. Hun har tryglet hospital, plejepersonale og egen læge om hjælp til at dø. Hun har så mange smerter, og trygler mig, hendes datter, om at køre hende til Holland i håb om at få hjælp til at dø. En sådan rejse kan ikke komme på tale, da hun ikke er i stand til at sidde op. Hun spiser ikke mad, men plejepersonalet presser på med proteindrikke, ligesom de presser på med væskeindtagelse. Hun har i mere end 6 måneder tryglet om hjælp til en værdig død. Hun er åndsfrisk dog næsten døv. Det er hjerteskrærende at se hvordan hun lider og ingen lytter til hendes smerteklager, men blot oplyser hende gang på gang at man ikke kan hjælpe. Så min henvendelse omhandler spørgsmål om hvilke muligheder min mor har for at få sit ønske om en værdig død opfyldt. Jeg har gentagne gange været i dialog med min mors læge, som afviser at øge smertemedicin, da det kan medføre døden. Han har understreget at han ikke kan eller vil være med til behandling der kan betyde at min mors liv afkortes, selvom hun lider som hun gør. Jeg aner ikke hvordan jeg kan hjælpe min mor, og håber at jeg ved denne henvendelse kan få vejledning omkring de muligheder der kan findes indenfor landets grænser.

Med venlig hilsen"

2

"Til personer med hjertet på rette sted.

Dette er et råb om hjælp, og ønsket om at få lov at dø i fred.

Jeg er 63 år og er forpint af leddegigt og kol (lungekap. under 20%). Bor alene og har altid klaret alt selv. Det er jeg ikke i stand til mere.

Kan ikke leve med, at skulle have andre omkring mig, ikke af hensyn til dem, men af hensyn til mig selv.

Vil ikke blot være tilskuer til livet, så hellere være det foruden.

Jeg har undersøgt muligheden for at tage til Schweiz. Pengene har jeg, men tror ikke jeg kan vente til efter jul og ønsker helst ikke udlandet.

Jeg er nu så panisk, at jeg har overvejet andre muligheder. Min sidste udvej vil være at dø af sult og tørst, hvis der ikke er andre, der vil hjælpe mig.

Min praktiserende læge er gået på pension, og den helt nye ganske ung, kender jeg ikke. Lægerne, jeg er tilknyttet på sygehuset, vil kun tale om ALLE de ting, jeg kan gøre for at "føle" en bedring. Jeg har trænet og gør det stadig, vejer 41 kg, drikker proteindrikke, men ser kun vægten gå nedad.

Jeg er nu kun knogler med hud på, et forfærdeligt syn.

Jeg vil til slut sige, at jeg er ved mine fulde fem, og har ikke en depression. Disse påstande kan bevidnes. Jeg er blot realistisk, og vil ikke vente på at blive kvalt, eller at kroppen giver op. Mener det er at pine mig langsomt i døden...

Dyremishandling straffes, men menneskemishandling er tilladt."

3

" Hej

Mit navn er ... Jeg vil gerne have hjælp med min mor der er 84 år og lider af KOL i fremskreden tilstand, hendes lungekapacitet er på 30% og den mindste bevægelse gør hun taber vejret. Hun har ilt på døgnet rundt, hun er indlagt meget at tiden, hun ønsker ikke at være her mere, og jeg kan næsten ikke bære at skulle se min mor lide kvælningsdøden. Hendes hjerte er meget slidt, og hun tilbringer det meste af tiden i sengen, hvor hun bare ligger og kigger ud i luften. Det er ikke et værdigt liv for min mor, og hun har gentagne gange bedt min søster og mig om at tage hende med til Holland.

Venlig hilsen"

4

"Jeg vil starte med at sige, at jeg ikke anede at der fandtes en gruppe af læger som jer i Danmark. Jeg opdagede det først pga. at I nu er kommet i medierne. Jeg tager hatten af for det mod, arbejde og den helt ufattelige hjælpsomhed som I udfører. Jeg har længe været harmdirrende over, at Etisk råd og Politikere ikke vil rette sig efter, at over 80% af danskerne ønsker aktiv dødshjælp. Jeg er selv en kronisk smertepatient og har været det i over 20 år. Jeg har en ryglidelse, som smertepåvirker stort set hele kroppen. Jeg har prøvet alverdens medicin og behandlingsformer som anbefales af lægerne til min lidelse. Jeg har været så langt nede og ude, hvor kun De færreste kommer, og har haft utallige langvarige depressioner, hvor jeg har ligget i sengen i månedsvis. Det er helt ekstremt. Jeg er førtidspensionist, enlig, uden børn og har kun få venner og familiemedlemmer, så der er megen ensomhed, og jeg kan kun noget et par timer ad gangen, så må jeg hvile. Jeg har utallige gange tænkt og følt, at jeg ikke orker mere, men har savnet viden om, hvordan man i så fald kunne få lov til at sove stille ind, efter al den lidelse som jeg har været igennem. Jeg har hørt om, at man kan tage sovepiller eller i en kombination med morfin. Men så bliver der talt om, at der er brækmiddel i pillerne, så jeg er helt forvirret. Og der bliver aldrig nævnt en nøjagtig dosis, som vel må afhænge af alder, vægt osv. Jeg har læst jeres hjemmeside, hvor I skriver om Fenemal, men jeg kender ikke en læge som jeg har tillid til, og jeg har heller ikke overskud til at skulle finde en. Men sovepiller og evt. morfin, måske sammen med Emperal, må vel også kunne bruges? Jeg er 52 år, 1,64 høj og vejer 67 kg. Det ville være en kæmpe lettelse, som jeg har higet efter igennem alle årene, og give mig så megen ro i sjælen hvis jeg kendte dosis osv. i tilfælde af, at jeg en dag ikke kan eller orker kæmpe mere. Mvh."

5

" Kære læger for aktiv dødshjælp

Jeg er en mand på 69 år som har prostatakræft med metastaser.

Jeg er på livsforlængende behandling og har besluttet selv at tage mig af dage når livskvaliteten er lig nul.

Jeg håber I kan hjælpe mig med en recept på 100 Fenemaltabletter á 100 mg og 30 Metoclopramidtabletter á 10 mg.

På forhånd tak."

6

"Jeg er en mand på 74 som snart ikke kan mere, ind af sygehusene, masser af lægebesøg.

I kan se hvad jeg har været igennem, og hvad medicin jeg får her nedenfor.

Jeg har også en stor udposning på hovedpulsåren i ryggen (5,5cm) som de ikke vil operere, de tror ikke jeg vil overleve operationen.

Jeg har smerter og ubehag hele tiden og tager mere og mere morfin, for bare at have det nogenlunde.

Lægerne siger mine blodårer kalker mere og mere til, og jeg vil få det værre og værre, og der ikke kan gøres mere, jeg kan dø i morgen eller om en måned.

Jeg vil ikke ende i en kørestol og ingenting kunne klare selv, hvis det ser ud til det tager mit liv.

Mine ben kan snart heller ikke bære mig mere, vejer 87 kg.

Jeg ber' jer om I ikke kan hjælpe mig med en plan eller piller, så jeg kan komme herfra på en værdig måde.

Jeg har talt med min læge, han kan kun hjælpe mig med morfin.

Hjælp mig, jeg kan snart ikke mere 🙏🙏🙏🙏 "

7

"Kære kollega

Som du/I ser af min mailadresse, er også jeg læge.

Jeg fik for et års tid siden diagnosticeret en 'avanceret' cancer prostatae, dvs. med udbredte knoglemetastaser overalt. Er i beh. med Zytiga og bisfosfonat og er just blevet orchiectomeret. Foreløbig mærker jeg ikke meget til min jammerlige prognose. Har endnu ingen smerter. Men, foranlediget af jeres heroiske tagen-affære, har jeg tænkt mig at ordinere mig selv Fenemal 100 mg, C til evt. senere brug.

Mit spørgsmål:

Hvordan indtages tabletterne 'bedst' - når det om måske et år bliver aktuelt med et diskret (?) selvmord. Og skal der føjes antiemetisk eller anden ledsagende medicin til, for at suicidiet er det sikre udkomme?

I håbet om et fyldestgørende svar,

Med venlig hilsen"

8

"Kære læger for aktiv dødshjælp.

I afsnittet "Fremgangsmåde ved selvhjælp" på jeres hjemmeside skriver I, at man skal bede en læge, man har tillid til, om en recept på Fenemal-tabletter. Men hvordan skal man få ham til at udskrive tabletter, som i følge opslag på internettet bruges mod epileptiske anfald, abstinenser efter alkohol- eller medicinmisbrug og svangerskabsforgiftning?

Jeg er selv 86 år gammel, så det kan hurtigt blive aktuelt for mig at følge jeres råd i "fremgangsmåden", men jeg falder ikke rigtig ind i de tre kategorier.

Vil I udskrive en recept til mig? Det tager jeg gerne imod.

Venlig hilsen - og en stor ros for jeres indsats for sagen."

9

"Jeg er en mand på 74 år, der har været ud og ind på sygehuse og læger siden 1998, med kræft, 2 blodpropper i hjertet og mine blodårer kalker til. Nu har jeg fået at vide at jeg har en stor udposning på hovedpulsåren i ryggen, og de vil ikke operere mig, de tror ikke at jeg overlever operationen.

Lægerne siger jeg vil få det værre og værre, de kan ikke gøre mere, kun give morfin. I kan se hvad jeg har været igennem i de vedhæftede filer.

Jeg råber om hjælp til at komme herfra på en værdig måde, når den tid kommer, jeg vil ikke ende i en kørestol og ingenting kunne. Hvis det sker, tager jeg mit eget liv, hvis jeg ikke kan få hjælp.

Jeg forstår slet ikke at Styrelsen for patientsikkerhed kan melde Svend Lings til politiet, det er da en mand

der forstår os syge mennesker, der ikke vil holdes i live for enhver pris. Der sidder åbenbart nogle såkaldt kloge mennesker der overhovedet ikke ved hvad vi ældre tænker. I vore kredse er vi ikke bange for at dø, men hvordan? Vi er mange der gerne selv vil bestemme hvordan, og ikke en flok skrivebordsgeneraler. De kan jo vente til de selv bliver gamle og alvorligt syge, så skifter de sikkert mening. Jeg ved godt at Svend Lings har lavet noget ulovligt, men så må loven laves om, og det bør I være med til sammen med Etisk Råd.

Der er rigtig mange der råber om hjælp, og jeg er en af dem. Jeg aner ikke hvad jeg skal gøre, det kan da ikke være meningen jeg selv skal tage affære når vi har så mange dygtige læger.

Hilsen"

10

"Emne: Tak

Vidste ikke, at I eksisterede.

Det beroliger mig meget, og jeg håber, at I bliver ved med at bestå.

Jeg har MS og har frygtet at komme til at ende i en håbløs situation.

Det beroliger mig meget at vide, at der er en chance (mulighed) for at takke af på en værdig måde.

Jeg er "kun" 52, har haft sklerose-diagnosen i 15 år og er kun bevægelseshæmmet. Og med 2 skønne unge mennesker (søn på 19 og datter på 16) er livet bestemt værd at leve trods besværligheder.

At jeg har fundet ud af, at Aktive læger findes, har fået en tung, tung sten til at falde fra hjertet.

Får helt klart en bedre livskvalitet herfra, fordi jeg har en bekymring mindre.

Tak.

Mvh"

11

"Hej

Jeg er en mand på 53 år, og jeg har ALS.

Har undersøgt med at komme til Schweiz, men det er både dyrt og besværligt!

Kan I hjælpe mig??

Mvh"

12

"Hej

Jeg er en kvinde på 69 år, der er ved at blive udredt for cancer i struben og sandsynligvis i den ene mandel.

Jeg vil ikke i behandling og tænker kun på selvmord dag og nat. Har været ude at se på steder hvor jeg kan kaste mig ud. Min mand døde for 9 år siden af samme sygdom, så jeg ved hvor forfærdelig alene behandlingen er. Jeg vil ikke gennemgå det samme. Jeg var derfor så lettet da jeg i nat opdagede jeres gruppe.

Jeg er selv i besiddelse af 30 metoclopramide 10 mg og ca. 30 Carvedilol 25 mg. Jeg kan skaffe flere Carvedilol.

Jeg kan ikke på nogen måde skaffe sovemedicin og beroligende medicin, som jeg er sikker på at jeg vil få brug for i tiden op til.

Da jeg bad min læge om beroligende medicin til undersøgelserne, fik jeg besked på at hente 2 Oxapax i konsultationen. Efter 2 undersøgelser kunne jeg så hente 2 til. Jeg har aldrig tidligere fået hverken beroligende medicin eller sovemedicin hos ham.

Jeg er nødt til at få det overstået så hurtigt som muligt, da jeg allerede nu har ret meget synkebesvær. Min medicin er jeg nødt til at knuse og spise med havregrød eller yougurt. Jeg kan spise lind mad, men en del af det er lang tid om at forsvinde. Vand kan også være længe om det. Jeg synes at det går stærkt nu.

Jeg vil være nødt til at knuse både kvalmemedicin og de andre ting ligeså og spise det med mad. Virker det så lige så godt?

Jeg tror at det under alle omstændigheder vil være svært at gøre det alene. Uden sovemedicin og beroligende piller kan jeg slet ikke gennemskue det.

Et spørgsmål er: hvor længe skal man faste? Jeg vil helst gøre det om aftenen og natten, da det så er længere om at blive opdaget at jeg ikke svarer på telefonen.

Jeg har tænkt mig at nægte behandling. Ved ikke om man kan tvinges til behandling?

Jeg beder jer hjælpe mig!

Med venlig hilsen"

13

"Min mor var meget træt og hvilede meget. Hendes fysiske symptomer blev værre, og vi måtte hjælpe hende med af- og påklædning og putte hende - ligesom hun har gjort det for os - så livsringen var ligesom sluttet.

Men når hun var oppe var hun helt sig selv - og helt afklaret og rolig omkring sin beslutning om at dø. Hun syntes, at hun havde haft et vidunderligt liv, efterlod to dejlige børn og deres familier gode steder i deres liv, og selvom hun da gerne ville have haft endnu flere år, så kunne hun ikke klage - det var OK at tage herfra!

Onsdag eftermiddag snakkede hun i telefon med ... og ... De vidste godt, hvad der skulle ske - og havde ønsket at sige farvel - og at de elskede hende og altid ville savne hende. Det var tårevædet - men også en rigtig god oplevelse for dem alle tre.

Onsdag aften spiste vi en let middag - drak hendes yndlingshvidvin og snakkede et par timer. Igen var det ind imellem sorgfuldt og vemodigt, men samtidig også ind imellem skørt og sjovt - som enhver anden aften med min mor. Ved 21.30-tiden skyllede hun kvalmestillende tabletter ned med champagne, tog sit yndlingsnattøj på, og gjorde sig klar til natten - og så spiste hun sin "dessert": 100 Fenemal rørt op i kaffeis. Derefter puttede vi hende. Hun var træt og helt rolig. "Åh, det er dejligt at ligge her", sagde hun - og så sov hun ind."

14

"Til rette vedkommende.

Jeg har fundet mailadressen på jeres hjemmeside; <http://www.aktive-laeger.dk/>.

Jeg er i den situation, at jeg har sklerose og har haft det i mere end 25 år. Min sygdom er nu så fremskreden at jeg ikke selv synes at det er værd og stå op om morgenen.

Jeg vil derfor høre om du kender til personer eller steder i DK, der vil kunne hjælpe mig med at tage afsked med livet på en værdig måde.

Med venlig hilsen"

15

"Kære netværk

Jeg er en mand på 59 år, som for lidt over 6 år siden blev diagnosticeret med primær progressiv sklerose. Den har udviklet sig hurtigt, og nu bor jeg på plejehjem - er helt afhængig af pleje døgnet

rundt. Jeg har oplevet, at mine lemmer ét for ét er sat ud af funktion, således er kun venstre arm funktionsdygtig, og også her er niveauet faldende. Så jeg kan se frem til en snarlig tilværelse, hvor jeg bliver totalt fysisk inaktiv og totalt afhængig af andre personers hjælp til alle gøremål, mens mine kognitive evner fungerer helt intakt.

Dette er uantageligt for mig, og jeg ønsker ikke at leve på denne måde - fuldstændig blottet for livskvalitet og autonomi.

Desværre kan det vare længe, før en naturlig død indtræffer. Mit hjerte fungerer fint, og der er intet, der antyder andre livstruende sygdomme, selv om det ville være det enkleste.

Jeg er helt afklaret omkring selvmordet, har faktisk været det i flere år, men har af hensyn til min familie - som jeg boede sammen med - ikke udført det i tide, så nu må det foregå assisteret.

Kan i hjælpe?

Bedste hilsner"

16

"Hej,

Jeg vil bede om hjælp til at få afsluttet mit liv.

Jeg er som barn blevet opereret 3 gange i hjernen og har senere fået strålebehandling pga. en godartet svulst der sad ved hypofysen. Det havde også den effekt at min hypofyse døde helt, og jeg fik diagnosen "hypofyseinsufficiens." Jeg har siden dengang fået den fulde hormonbehandling for sygdommen, og behandlingen er blevet finjusteret så jeg har det så godt som muligt. Men jeg har det ikke godt.

Jeg lider af meget slem søvnløshed, og det har jeg gjort igennem de sidste 8 år. Det er løbende blevet værre, og jeg er bange for at det bliver værre endnu. Jeg kan have flere døgn i træk hvor jeg slet ikke falder i søvn, og somme tider går der op til en uge eller mere. Selvom jeg er så helt igennem udmattet og dårlig, at det føles som om jeg skal vælte om, så kan jeg ikke falde i søvn.

Der er både det ekstreme fysiske ubehag ved det og så det psykiske, som angsten.

Det er fuldstændig uudholdeligt. Jeg har gjort hvad jeg har kunnet igennem årene for at få en normal søvn igen, men der er ikke noget der har hjulpet. Jeg har prøvet f.eks. søvnrestriktion, melatonin, hypnose, ændring af spisevaner og motionsvaner, forskellige lægemidler og alle de anbefalede søvnråd. Jeg tænker, at det niveau af "ubehag" søvnløsheden giver mig, måske er forstærket pga. min sygdom og de andre problemer den giver.

Nu har jeg fået lov at bruge Zolpidem og Quetiapin som sovemedicin. De har en virkning, men jeg føler mig ikke frisk eller udhvilet når jeg vågner. Jeg er stadig dårlig. Det føles ikke som rigtig søvn, og det er også langt fra altid de får mig til at sove.

Jeg er selv overbevist om nu, at søvnløsheden skyldes den strålebehandling jeg har været igennem. Jeg har ikke selv kunne påvirke min søvn i en positiv retning i alle de år - det er en skade der er sket, som simpelthen er noget der er uden for min kontrol. Jeg har også haft kontakt til andre personer der heller ikke kan sove, efter at de har fået strålebehandling i det område. Jeg kan ikke se nogen anden forklaring på det. Det startede helt pludseligt, ud af det blå.

Jeg er svimmel hver dag, og der kan følge kvalme med. Det føles som om min hjerne drejer rundt, og jeg kan ikke gøre noget ved det. Det er forfærdeligt. Vi har f.eks. prøvet at øge min dosis af hydrokortison, da svimmelheden kunne tyde på at jeg fik for lidt af det, men det har ikke hjulpet.

Jeg er utrolig træt og føler mig afkræftet. Føler ikke jeg har energi nok til livet. Selv små simple ting som en samtale, eller gøremål som f.eks. oprydning eller indkøb, kan gøre mig dårlig, så jeg er nødt til at stoppe.

Det er uudholdeligt, og det må stoppe nu. Så jeg vil bede om hjælp til at dø på en ordentlig og tryk måde. Det har været mit ønske at få hjælp til at dø i lang tid.

Vh.”

17

”Jeg beskriver her et hændelsesforløb, som tog sin opstart februar -17. Jeg håber det fører til kontakt/eller hjælp mht. anskaffelse af Fenemal. Jeg kommer gerne på besøg - jeg har ikke bil, men er stadig fuldt oppegående.

Jeg får blodtryk/kolesterol sænkende medicin, og derfor tages kvartalsvis blodprøvetjek - hvor lægen sendte mig til scanning. Der konstateres leverkræft! Efterfølgende lægesamtaler bekræftede blot hvad jeg selv omgående læste på nettet. Ingen helbredelse mulig - men givetvis livsforlængende beh. Jeg tog naturligvis imod medicinsk kemo.

Jeg er 100% afklaret med hensyn til dødelig udgang. Ved beh. hos de utrolig venlige sygeplejersker gør jeg altid forsigtigt opmærksom på at det "jo" kun er livsforlængende beh. Dette åbner for "posen" ved samtale - men hospitalet kan ikke give mig opbakning til noget som er ulovligt. Overlægen (rar dame) kan kun henvise til Det Palliative Team.

Kræften menes at være opstået måske for 15 år siden, og p.t. kan jeg ikke afgøre om der er symptomer på denne endnu - eller det er kemoen som forgifter mig. Gode blodprøver - god appetit - kan gætte ??, at måske ville jeg endnu ikke have opsøgt læge for ubehag. 2/3 af min slags dør inden et år fra konstatering af sygdommen. Herefter er alt på lånt tid. Div. komplikationer kan opstå pludseligt.

Som de fleste oppe i alderen har jeg gjort mig tanker om hvad jeg ville gøre (hvis) i min nye situation. Altid samme svar: Selv afslutte livet!!

Jeg er 61 år og førtidspensionist pga. dårlig skulder. Min altdominerende hobby gennem 50 år var udøvende amatørmusiker violin/klaver. Det har givet en uundværlig ballast i mit liv. Jeg har begge ben på jorden, men lå dog og rystede i sengen det første par mdr. efter konfrontation med kræften. Har fået testamente oprettet - nu vil jeg så gerne have styr på mig selv og afslutning af livet. Jeg er fraskilt og har ingen børn. Jeg ønsker at være et skridt foran, det er for sent når jeg bliver sengeliggende. Mit mareridt er at se mig selv ligge og blive til kun knogler på hospice/hospital.”

18

”Hej

Jeg ved ikke hvor jeg skal starte.

Min farmor har en metastase i hjernen, men var indtil for nylig stadig frisk. Nu går det dog hurtigt ned ad bakke. Hun har i mange år snakket om at når hun blev gammel, ville hun hellere have aktiv dødshjælp, og nu hvor hun er syg har hun bedt mig om at finde ud hvordan hun kan modtage aktiv dødshjælp når det bliver rigtig slemt. Jeg ved at det er muligt i flere lande i EU, men jeg kender ikke reglerne og ved ikke hvor jeg skal tage kontakt. Er det noget du kan hjælpe med (uden at du får problemer med myndighederne eller andre)?
Hilsen”

19

” ... har min største sympati og støtte for sine modige bidrag til en afmytologisering af døden. Jeg er 87 år og sidstlevende af en søskendeflok på syv. Følgelig har jeg haft døden tæt på, og i intet tilfælde har oplevelsen været værdig, har tværtimod været præget af angst, smerte og afsky.

Det er urimeligt, at en flok mere eller mindre overtroiske "eksperter" kaldet "Etisk Råd" skal have indflydelse på, hvordan jeg ønsker mig min død.

Jeg ved ikke, hvordan jeg kan støtte den lægegruppe, der kæmper for sagen. Fra tid til anden har jeg haft debatindlæg i forskellige aviser, hvilket føles som råb i ørkenen.

Jeg ønsker Dem al mulig fremgang!

Venligst"

20

"Til Læger for aktiv dødshjælp,

Måske virker det besynderligt at en person som mig (77 år, aktiv og ved godt helbred) henvender sig til Jer, og der er da også kun en grund til at gøre det. Jeg har set adskillige venner og bekendte få diagnosen Alzheimers, og jeg har set hvilke lidelser denne sygdom har givet – ikke for dem selv, men for deres pårørende – og jeg finder det uudholdeligt, hvis min kone og mine børn skulle udsættes for noget sådant. Alle de andre grunde til at ønske at tage livet af sig selv er for mig uinteressante – jeg kan nok udholde smerter, og måske også en uværdig behandling, hvis blot jeg får smertestillende medicin i tilstrækkelige doser. Men jeg ved, at hvis jeg først rammes af denne sygdom, så er jeg ikke i stand til at gøre, hvad der skal gøres for at fremskaffe medicin, som tillader mig at tage livet af mig selv.

Jeg er også til fulde klar over det ansvar og den risiko I som læger løber ved at stå frem og kæmpe for aktiv dødshjælp – jeg synes det er fantastisk.

Jeg har forstået på det, jeg har læst om ... uddeler et præparat, som hindrer at man kaster en efterfølgende sovemedicin op, hvorefter man indtager sovemedicinen.

Jeg har kun 2 spørgsmål til Jer: Hvad hedder den pågældende medicin, og hvilke doser skal den indtages i.

Sådan set tror jeg ikke på at I vil besvare det, men jeg håber, og jeg foretrækker at få svar fra kompetente personer frem for at opsøge personer, som jeg måske ikke har tillid til.

Med venlig hilsen"

21

"Jeg skriver i håbet om hjælp til at forlade et liv uden værdighed. Jeg skriver vel vidende at jeg ikke falder ind under betegnelsen "alvorligt lidende" i traditionel forstand. Døden vil være en befrielse for mig, en befrielse fra et liv der ikke indeholder andet end lort.

Jeg er en 41-årig mand bosiddende i provinsen. Jeg er ugift, har ingen børn, er ufaglært og arbejdsløs på 4. år. De 2 familiemedlemmer jeg har tilbage, ser jeg 2-3 gange om året, og de er i det store og hele fremmede for mig. Jeg er boligløs, jeg blev sat ud af min lejlighed i okt. 2015 og har siden taget ophold hos den sidste ven jeg har. Jeg har intet netværk eller venner ud over ham som p.t. giver mig husly. De sidste knap 4 år har været et langt ydmygende og nedværdigende forløb, kun afbrudt af et mislykket selvmordsforsøg og medfølgende tvangsindlæggelse. Efter indlæggelsen var der en behandler fra psykiatrien tilknyttet min sag i et forsøg på at påvirke kommunen, forløbet blev afslutter efter 1 år uden at have haft nogen som helst effekt, kommunen tilsidesatte alle psykiatriens anbefalinger, og har desuden intet andet end lort og ydmygelser at tilbyde. Jeg har et meget dårligt tandsæt, ca. 40 % af dem er knækket af ved gummerne, resten er i forfald og vil følge efter før eller siden. Det gør at jeg har hyppige langvarige perioder med ulidelige tandsmerter og betændelsestilstande. Min egen læge har igennem forløbet ikke været til megen hjælp, han har for det meste så travlt, at man skal detonere en atombombe midt i hans praksis før end at han opdager der er noget galt. Jeg tager 300 mg quetiapin om aftenen for at kunne falde i søvn og for at kunne opretholde en nogenlunde normal døgnrytme, bivirkningerne er for det meste ganske belastende. Desuden er jeg ramt af

stofskiftesygdommen "Grave's sygdom", som jeg tager medicin for. Der er ingen livskvalitet tilbage i min tilværelse, jeg tilbringer tiden med at stirre ind i tosekassen og computeren, kun afbrudt af de sjældne dage hvor jeg kan mønstre energien til basale daglige gøremål.

Det offentlige har intet andet end ligegyldigt lort og ydmygelser at tilbyde, det ville være en enorm lettelse at den sidste ting i livet kunne foregå med lidt værdighed, og uden den form for dramatik og risiko de mere tvivlsomme metoder medfører."

22

"Til Læger for aktiv dødshjælp

Jeg har en gammel søster, 87 år, som nu gennem efterhånden nogen tid har ønsket at dø.

Hun er svækket på mange ledder og kanter, men ikke dement.

Hun er anbragt på et plejehjem

hvor man ikke tager sig af hende og hendes behov.

Hun er stærkt frustreret, men magtesløs.

Hun ville være inderligt tilfreds med at ende sine dage.

Kan De hjælpe?

Venlig hilsen"

23

"Hej

Jeg har diagnosen MSA, fik diagnosen for 4 år siden, men symptomerne er nok startet et par år før. Mit funktionsniveau er blevet meget dårligt. Har ligeledes svært ved at tale og blive forstået. Da jeg kan mærke at der ikke vil gå lang tid før jeg ikke kan forflytte mig selv, spise selv - ja faktisk er alle funktioner ramt - vil jeg gerne bede om noget medicin/recept, der kan forkorte mine lidelser. Det er vigtigt for mig at jeg kan gøre en ende på det, hvor jeg endnu selv er stand til at handle. Jeg vil ikke ende hjælpeløs i en seng 100 % afhængig af andre. Det er ikke et liv for mig. Jeg har en overfladisk egen læge der ikke engang vil tale med mig om sygdommen, så der er ingen hjælp at hente. Jeg skal den ... til kontrol ved neurolog ... Mit cpr. nr. er ... I er velkomne til at se i min journal. Jeg vil også gerne sende det til jer når jeg har været i ...

Jeg har talt med min familie, min hustru og tre døtre om det, og de forstår og støtter mig i min beslutning. Håber på en tilbagemelding snarest."

24

"En veninde gennem 25-30 år ... er nu der, hvor kroppen næsten ikke kan hænge sammen mere. Smerterne dag og nat er uudholdelige, og hun har længe kun ønsket at dø. Hun er med egne ord i et ulideligt helvede - og har to gange forsøgt at komme herfra vha. en overdosis af morfinpiller. Men hun har desværre kastet op hver gang, selvom hun har fulgt den anvisning, der er beskrevet i en bog hun har om emnet.

Hun har i årevis haft så ulidelige smerter, som i den grad er tiltaget de sidste to år - og det er utroligt, at hendes organer overhovedet kan vedblive at fungere. Hun har i årevis fået morfin dagligt, overlever på proteindrikke, da hun intet kan tygge. Udover det er "kosten" morfin og snaps (for at bedøve sig mest muligt). Hun betegner selv de accelererende symptomer som ALS.

Hendes læge gennem 15 år ... nu pensioneret, gav hende et udskrift af følgende: "N.N. skal ikke udsættes for udsigtsløs livsforlængende behandling." Den unge uerfarne læge hun har nu, forstår overhovedet ikke hendes situation - jeg har været med til en konsultation som bisidder, og blev rystet over den arrogance og manglende lydhørhed der blev udvist.

Hun blev lykkelig, da hun hørte om jer, der går ind for at hjælpe voldsomt syge patienter til udfrielse.

Hun har ikke computer, så derfor har hun bedt mig skrive for at høre, om I kan hjælpe hende med at få disse Fenemal + antikvalme piller."

25

"Jeg er en 81-årig pensioneret læge, som har sympati for aktiv dødshjælp, men jeg har aldrig været involveret i det. Skulle jeg blive det, ville jeg ikke vide, hvilket præparat jeg skulle anvende. De moderne sovemidler, Zopiclon fx, kan man vel ikke være sikker på virker?

Hvad er din "opskrift"?

De venligste hilsener"

26

"Jeg er en kvinde på 46 år, med diagnosen Als.

Jeg har læst og ser film med sygdommen, hvordan den invaliderer folk.

Når jeg når dertil, vil jeg hjertens gerne have hjælp til at sove ind.

Jeg ved det er meget at bede om, men kan du hjælpe med nogle recepter.

Kærlig hilsen"

27

"Hej

Mit navn er ... Jeg vil gerne have hjælp med min mor der er 84 år og lider af KOL i fremskreden tilstand, hendes lungekapacitet er på 30%, og den mindste bevægelse gør at hun taber vejret. Hun har ilt på døgnet rundt, hun er indlagt meget af tiden, hun ønsker ikke at være her mere, og jeg kan næsten ikke bære at skulle se min mor lide kvælningssøden. Hendes hjerte er meget slidt, og hun tilbringer det meste af tiden i sengen, hvor hun bare ligger og kigger ud i luften. Det er ikke et værdigt liv for min mor, og hun har gentagne gange bedt min søster og mig om at tage hende med til Holland.

Venlig hilsen"

28

"Hej

Jeg følger debatten tæt, og jeg brækker mig over de frelste der siger, at livet er ukrænkeligt - jeg vil selv bestemme,

hvornår det er slut for mig!

Må min hjælper ... ringe til dig på torsdag med et par spørgsmål, som jeg ikke vil skrive her i mailen?

Mvh"

29

"Tak

Vidste ikke, at I eksisterede.

Det beroliger mig meget, og jeg håber, at I bliver ved med at bestå.

Jeg har MS og har frygtet at komme til at ende i en håbløs situation.

Det beroliger mig meget at vide, at der er en chance (mulighed) for at takke af på en værdig måde. Jeg er "kun" 52, har haft sklerose-diagnosen i 15 år og er kun bevægelseshæmmet. Med to skønne unge mennesker (søn på 19 og datter på 16) er livet bestemt værd at leve trods besværligheder.

At jeg har fundet ud af, at Aktive læger findes, har fået en tung, tung sten til at falde fra hjertet.

Får helt klart en bedre livskvalitet herfra, fordi jeg har en bekymring mindre.

Tak.

Mvh."

30

"Emne: Tak

En hilsen med stort tak til jer læger som tør gøre noget for de mest svage.

Jeg er SÅ glad for at I findes og kæmper for - os alle sammen.

Mange hilsener"

31

... @gmail.com>

on 29-11-2017 11:48

"Det ligner ikke noget, at myndige mennesker ikke selv får lov at bestemme, hvordan og hvornår de skal herfra på en ordentlig måde!

Meget syge kræftpatienter ligger i konstant blanding af smerter, kvalme og svamp... Tyndskid den ene vej og opkast den anden. Kan ingen føde tage til sig og dør en langsom pinefuld død. Har kendt flere af disse stakkels mennesker. Min egen mand, der døde d. 3. oktober i år, tiggede og bad om at få lindrende behandling så døden indtraf... men nej...!

De - inkl. min egen mand - døde som et skelet med hud på... Han var civilingeniør, ph.d., og ville de sidste 5 uger han levede på hospitalet gerne have haft en overdosis. Vi tiggede og vi bad, men intet hjalp. Først da kræften brød gennem maveskindet, stoppede lidelserne ...

PP

Lægeseekretær"

32

Den 6. oktober 2017 kl. 11.32.01 +02.00

Kære Svend

Jeg skriver til dig, da jeg ønsker at få hjælp til at tage mit eget liv.
Jeg så programmet "Jørgen vil dø" på TV2 i går, og derfor denne mail til dig.

Du får lige lidt af min baggrund.

Jeg er en pige på 27 år, med svær muskelsvind og respirator. Jeg fik respirator for 2,5 år siden, og blev i den forbindelse lovet, at hvis jeg med tiden følte at livet ikke var værd at leve mere, havde jeg altid muligheden for at fravælge respiratoren igen. Det var faktisk den information der gjorde at jeg valgte at give det en chance.

Nu er der gået 2,5 år, og jeg er pt. Indlagt på Respirationscenter øst, og har anmodet flere gange, om at fravælge respiratoren. Lægen fortæller at der er kommet nye regler på området, og at dette derfor ikke er muligt mere.

Jeg har altid haft svært ved at acceptere min situation. Og har egentlig længe ikke ønsket livet mere. Jeg har svært ved at være i denne verden.

Der er en hjælper 24 timer i døgnet. Jeg kan derfor aldrig være alene, der er nogen omkring mig hele tiden. Desuden kommer der nogen fra hjemmeplejen, sommetider tre på én gang. Om morgenen, inden jeg har fået morgenkaffe, kan der være fem mennesker mens jeg ligger nøgen på sengen. De tager mig i bad, giver mig tøj på osv. Det er uværdigt. Jeg får ikke lov til at leve det liv jeg har lyst til. Jeg kan ikke være alene med min kæreste. Jeg er bundet til mit hjem, er bundet til mennesker som jeg ikke har lyst til skal hjælpe mig. Der bliver talt hen over hovedet på mig, og man træffer beslutninger uden at jeg overhovedet bliver hørt. Det vil jeg ikke være med til.

Jeg har haft kontakt til Landsforeningen En Værdig Død med henblik på at få aktiv dødshjælp i Schweiz, men det er godt nok en lang og sej kamp, som jeg ikke har energien til. Samtidig med det ikke er en opgave jeg vil pådutte min familie.

Håber du kan hjælpe mig.

Mvh
N...

33
lø 16-12-2017 18:41

Til:

sl@aktive-laeger.dk;

Tak for snakken! Jeg skitserer lige. Det er mig med nerveskaden i ansigtet, der giver mig motorsavs-agtige skærende nervesmerter døgnet rundt, i hele venstre side af ansigtet og ned i nakken, bag øjet, alle overtænder i munden, hele venstre side af næsen. Derudover markant hævelse af ansigt og syn, der akommandere fra -8 -0 konstant på venstre øje, da nerve står trykket. Opstået efter fejlslagen ønh-kirurgi på privathospital. Herefter trigeminusneuragi, allodony og ødelagt vejtrækning- og rensningsfunktion af næsen, forkert luftcirkulation. Tåler ikke berøring, kulde eller basale ting som at spise, tage bad, børste tænder pga smerter. Kan ikke koncentrere mig om noget et sekund, da smerterne er så invaliderende. Sover 2 timer hver nat, det har stået på et 1 år. Plejede at læse på universitetet, have kæreste på 6. År, skulle til at have børn, boede i stor lejlighed, var meget selvstændig og en livsnyder. Har nu mistet kæresten, studie og de fleste relationer pga smerterne. Har igennem det sidste år afprøvet alt, epilepsi-medicin, morfika, antidepressiva, cannabisolie på recept, uden mærkbar effekt. Til gengæld levet med udtalte bivirkninger, såsom forstoppelse, kvalme, halsbrand ved siden af smerterne. Har prøvet at tage mit eget liv 2 gange uden det lykkedes i juni, da smerter er så uudholdelige. Hver nat og dag er som helvede på jord og handler bare om at overleve og komme igennem. Mister mere og mere værdighed pga smerterne, da jeg bliver mindre og mindre i stand til

helt basale ting. Ligger hver dag i et mørkt værelse og prøver at udholde følelsen af at ligge på et operationsbord og blive skåret i uden bedøvelse, som nervesmerterne føles på mig. Der er ingen udsigt til bedring eller lindring og mine pårørende bliver mere og mere påvirket og har svært ved at forstå at smerteniveauet kan blive ved med at blive forværret. Livet er det smukkeste der findes, men det her er ikke noget værdigt liv. Hvert sekund er som at være i et torturkammer. Jeg har heldigvis nået at have et rigtig godt liv indtil operationen gik galt, men nu ønsker jeg bare fred og bevare de gode minder i nethinden og ikke blive udsat for yderligere smerte og tortur. Jeg er ikke længere bange for selve døden og det ikke at skulle være her længere, mere bange for at skulle blive ved med at lide, og bange for en smertefuld død eller flere fejlslagne selvmordsforsøg, der sætter en, i en endnu værre situation. Det medicin jeg besidder er flg.
:

34
19122017

Kære ...

Jeg har fulgt Deres indlæg på TV, samt læst videre på Google. Jeg har længe håbet, at Deres emne ville komme frem i Danmark, efter jeg for nogle år siden fulgte en tysker, som tog afsked med sine nære på Hamburg Banegård, hvorefter han rejste til Svejts.

...

Jeg har været sømand siden 1958 og var med på kongeskibet på prinsesse Margrethes første tur til Grønland, samt majestæternes sølvbryllup. Jeg har selv studeret per brevskole og bestod en sætteskipper 2. grad 1962, som jeg senere udvidede til en grad 1 i 1964. Herefter havde jeg div. Rederier, både små som store, som styrmand på verdenshavene indtil jeg blev skibsfører 1966. Gift med en pige fra Irland og boede derovre i 15 år.

Jeg fik diabetes for 35 år siden og kom straks på kanyle. Jeg mistede min søfartsbog på det grundlag, men fik den efter nogle år tilbage, skaffede mig hyre som skibsfører og sejlede som sådan. Men under min sidste rejse i Middelhavet gled jeg på lejderen til maskinrummet og styrtede ned. De 3 underste ryghvirvler blev beskadiget. Jeg blev opereret, 8 skruer samt barre på privat sygehus, denne operation blev forbudt et år efter. Mig gav den en masse smerter og behov for meget medicin, og jeg blev pensioneret. For 13 år siden fik jeg pacemaker. For 4 år siden faldt jeg i huset og fik højre fod knust. Efter operation på Århus Kommunehospital gik jeg med gips i 15 uger. Efter sidste kontrol kunne overlægen glædelig fortælle mig at foden så flot ud, og at gipsen var slut. Men 24 timer efter var foden faldet 70 grader ud til højre side, så siden da har min hverdag været i sengen eller i kørestol, og pilleforøgelse.

Jeg kan ikke holde smerten samt hverdagen ud mere og har haft samtale med en broder, som er enig i at jeg gerne må benytte Deres metode. Jeg prøvede selv for fire år siden, men det mislykkedes selvom overlægen sagde at jeg havde taget medicin nok til at tage livet af 2 voksne mænd. Hun mente at årsagen var den megen medicin som jeg får daglig. Jeg har talt med min hustru og min ældste søn, og de er enige i metoden.

Jeg var hos min læge for at vide om han var én af Deres gruppe, men det var han ikke, og jeg fik en belæring.

Hvor længe går der mellem indtagelse af medicin og "slutning"?

Jeg håber at min bøn vil blive hørt.

De kærligste hilsner

...

35

Hej ...

Tak for samtalen sidst.

Jeg forsøger herunder kort at beskrive mine livs- og sygdomshistorier som du bad mig om.

Jeg var 19 år gammel i sommeren ... da jeg fik konstateret en stor kræfttumor på størrelse med en tennisbold ca. i korsbenet. Havde på det tidspunkt gået siden januar/februar med øgende iskiasnervesmerter som min praktiserende læge blot gav Paracetamol for.

Tumoren gjorde mig delvis inkontinent både med blæren og tarmen.

Stor rygoperation efterfulgt af SKRAPPESTE kemo behandling og fjernelse af en af lungelapperne i venstre lunge, som heldigvis viste sig ikke at være kræft, men blot mærker efter at have modtaget fodboldens tacklinger. Rygoperationen jeg gennemgik ila. sommeren var enorm med langt over 60 af de her metal-hæftklemmer og 100 syninger indenunder. Kirurgen fjernede 90/95 % af tumoren, men han kunne ikke fjerne det hele uden at gøre mig lam, og da han kunne se at den voksede langsomt og ikke så lige så aggressiv ud som scanningerne viste, så beholdt han en lille rest. Kemoen fjernede dog ikke denne rest, men den voksede heller ikke rigtigt, så jeg kom tilbage til 3.G ... i februar, som jeg havde fulgt imens jeg gennemgik alt det, og blev student. Ugen efter blev jeg sendt afsted til München hvor jeg skulle have Proton-stråleterapi på et nybygget center dernede. Oprindeligt skulle jeg have 24 behandlinger, men fordi min sygdom er så ekstremt sjælden ift. placeringen af tumoren, så blev det ændret til 34 (før var 24 MAKS DOSIS MAN MÅTTE FÅ, så det siger noget om hvor "stærk" min tumor var/er).

Jeg kom hjem ca. 3 mdr. senere og var rask! Alt var bare godt. Jeg flyttede til ... med min daværende kæreste og begyndte at arbejde i ... branchen.

For fire år siden kom min tumor dog desværre tilbage. Det opdagede jeg ved at mine muskler i venstre læg, baglår og balde - generelt bare bagpå hele benet - var forsvundet, og jeg kunne ikke stå på tæer og jeg haltede. Jeg gennemgik en operation kort efter. Denne gang fortalte kirurgen at tumoren havde skiftet type fra tidligere enten osteosarkom til nu chondroblastisk eller omvendt eller sådan, og derfor var operationen behandling nok, og jeg fik ikke anden behandling, og det var jo rigtig fedt. MEN allerede 6 mdr. senere blev jeg opereret igen da den var kommet tilbage. Og denne gang kunne jeg ikke hele efter operationen pga. at huden var ødelagt af STRÅLINGEN. Efter 7 lange mdr. hvor jeg var indlagt på patienthotellet med en stor klodset VAC sårhelingsmaskine koblet på arret, var det endelig lukket. Jeg var begyndt at studere på min drømmeuddannelse, men efter kun få uger var jeg som sagt allerede væk pga. operation nr. 2 og var væk hele skoleåret fordi jeg ikke kunne hele op. Mit højre ben blev også lamt/dødt bagpå ligesom venstre var det i en periode. Så nu var jeg meget dårligt gående. Jeg haltede ikke ekstremt synligt, men kun sådan at man godt kan se at der er noget galt. Dog havde jeg også dropfod syndrom, men det var til at leve med.

Min blære døde sidste år fuldstændig så jeg blev 100 % inkontinent, og det var forfærdeligt. Jeg fik faktisk installeret en blæreprotese i februar som hedder Scotts protese. Der er en ny lukkemuskel ved blæren. Men den er selvfølgelig også gået i stykker her i efteråret ligesom alt andet - SÅ JEG ER 100 % INKONTINENT NU IGEN, og det forhindrer mig jo i at gøre alting og være social også i min evt. sidste tid.

Min tarm døde dengang jeg blev syg for flere år siden, men med 1-2 breve Movicol dagligt har den dog fungeret til dels, men her de sidste 5-7 mdr. meget træls og ustabil, og jeg har lavet i bukserne så mange gange at jeg nok har mistet ca. 20 underbukser!! :-)

I efteråret startede jeg så på kemo for anden gang i mit liv, og ligesom første gang blev jeg også forfærdelig møg syg denne gang. Jeg ligger og kaster op konstant i hele perioden som kemo behandlingen varer. Jeg måtte stoppe efter 4 ud af 6 serier fordi jeg simpelthen var så dårlig. Jeg startede så på en anden behandling, nemlig en ny IMMUNTERAPI FORSØGS BEHANDLING i december, og jeg havde det faktisk ret godt under denne behandling. Der kræves kun CT scanninger i stedet for både CT og MR scanninger, som jeg er vant til. Disse CT scanninger viste at behandlingen så ud til at virke og holde tumoren stabil / semi i ro... Men da jeg så her i august pludselig begyndte at blive endnu mere lam/død i musklerne bagpå samt at begyndte at halte MEGET – samt at jeg også begyndte at få migræne i oktober/november, så fik jeg endelig en MR scanning for at dobbeltjekke. Svaret på den her i starten af måneden viste så at den var vokset og TILMED SPREDT SIG NEDE I KORSBENET OG UD I HØJRE HOFTESKÅL OG OP TIL L5 og måske også L4..!! Denne besked har jeg frygtet / ventet på siden sygdommen kom tilbage.

Der er ikke andre muligheder tilbage end kirurgisk RADIKAL FJERNELSE AF KORSBENET OG DE ANDRE DELE SOM DEN ER SPREDT TIL. Jeg afventer at få sidste scanning og så sidste samtale med kirurgen her inden for næste maks. 7 dage per dags dato. At få fjernet mit korsben er en stor kæmpe grufuld operation som jeg simpelthen er for bange for. Samtidig ville jeg jo få indopereret et Eiffeltårns lignende stålskelet, som skulle holde min ryg oppe.

De sidste tre år har jeg været tilknyttet Palliativt Team og har fået enormt meget smertestillende da jeg har haft og har enorme smerter nu. Det gør at min tolerance over for stærk smertestillende medicin desværre jo så er EKSTREM HØJ! Det påvirker jo evt. den medicin jeg skal have i forbindelse med aktiv dødshjælp som jeg skriver til dig om.

Mine fremtidsudsigter ser derfor sådan her ud:

- Enten kan kirurgen mod alle odds fjerne al kræften dernede, som han ellers sagde til første samtale at han ikke kunne. Men denne operation vil medføre at jeg bliver lam og ender i kørestol og vil få stomi, både blære og tarm, og jeg vil derudover ikke kunne lave noget som helst sjovt da min ryg ikke ville kunne holde til at lave noget eller gøre noget. DET ER ET ENDNU STØRRE SKELET JEG SKAL HAVE IND END HVIS DET "KUN" VAR KORSBENET SOM BLEV FJERNET. Jeg kan jo heller ikke hele i huden deromme, så jeg vil ligge inde på hospitalet i flere ÅR efter operationen formentlig. Og hvor ondt vil et metal skelet som rygsøjle ikke lige gøre????!?!?!?

- Eller også kan han kun fjerne noget af kræften dernede, og så vil jeg skulle i kraftig kemo eller anden behandling efter en grusom forfærdelig operation HVOR JEG IKKE KAN HELE EFTER!!

Dertil vil jeg sige at jeg simpelthen IKKE ORKER at få denne vanvittige operation og alle de medfølgende komplikationer. Jeg har altid været den hurtigste oppe efter de tidligere vanvittige operationer og sat rekord i hvor hurtigt jeg kunne gå uden rollatoren og var hurtigt i gang med at træne igen! - JEG ELSKER NEMLIG AT VÆRE FYSISK AKTIV OG TRÆNE OG HAR TRÆNET HVER ENESTE DAG SOM JEG IKKE HAR FÅET KEMO PÅ ELLER VÆRET OPERERET OG LIGGET STILLE EFTER. HVER EVIG ENESTE DAG HAR JEG TRÆNET, OG INDEN JEG BLEV LAM, LØB JEG OGSÅ UD OVER AT JEG TRÆNEDE SAMME DAG! HVER EVIG ENESTE DAG HAR JEG VÆRET FYSISK AKTIV! ELSKER AT LAVE FYSISKE TING!

Hvis jeg OVERLEVER DENNE VANVITTIGE OPERATION så ender jeg med et liv hvor jeg kan sidde foran fjernsynet og se tv serier og film de næste 30-40 år, hvis kræften altså bliver fjernet ...

- Og jeg er simpelthen så bange for operationen og evt. fremtiden bagefter.

Jeg har tænkt over aktiv dødshjælp og min situation lige siden jeg blev syg for syv år siden, men især efter at sygdommen kom tilbage her i dec. Jeg håber virkelig at du vil hjælpe mig med at finde ud af hvilke præparater jeg skal tage og i hvilken rækkefølge.

Denne beslutning om at tage mit eget liv hvis jeg endte i en situation hvor jeg kunne blive en form for grøntsag, har jeg grublet over siden jeg blev syg for otte år siden. Så det er ikke noget der lige er sket nu. JEG KAN IKKE SE MIG SELV SIDDE I EN KØRESTOL MED EN RYG LAVET AF METAL og kun være i stand til at spille Playstation eller computer eller lignende. Det er IKKE DEN PERSON SOM JEG ER. Har mistet alle mine tidligere venner.

Vil bare ikke udsætte de få personer jeg har kær for en traumatisk oplevelse ved at finde mig uden hoved eller blod over det hele!

Hilsen

...

36

30.1.2018

Hej ...

Jeg lider af KOL og igennem de seneste år har sygdommen virkelig taget til. Min lungekapacitet ligger nu under 30 procent.

Jeg har været vant til at kunne klare mig selv. At købe ind og holde mit hus og have. Nogle af de lykkeligste stunder, jeg har haft i mit liv, har været i min have med fingrene godt nede i jorden. Jeg har gået lange ture og tilbragt al den tid, jeg kunne, med min familie.

Nu kommer jeg ikke længere uden for husets fire vægge. Jeg går med ilt døgnet rundt. Jeg er afhængig af, at hjemmeplejen kommer forbi hver dag. Mine døtre holder huset og sørger for mit ugentlige indkøb. Det er ikke værdigt.

For et par måneder siden var jeg til scanning, og der fandt lægerne en 12 cm lang udposning på min hovedkranspulsåre. Meldingen er, at den kan springe når som helst. Jeg er egentlig ikke så bange for at den springer, for hvis den gør det, ved jeg, at jeg dør hurtigt. Men tanken om, at min lungekapacitet, mine daglige gøremål og mit livsmod langsomt svinder ind er utålelig. Jeg vil ikke blive 'en ting', der er bundet til en stol og et iltapparat.

Derfor ønsker jeg at gøre en ende på mit liv. Jeg vil ikke, at mine børn, børnebørn og oldebørn skal se mig svinde ind på den her måde.

Venlig hilsen

...

37

Hej

Den ... 2016 kom jeg ind på Bispebjerg hospital med mavesmerter. De ønskede at jeg skulle blive natten over, men dette ønskede jeg ikke selv da jeg ville hjem til min kat. Jeg kom retur dagen efter og blev opereret for en blindtarmsbetændelse som ikke var akut. Operationen gik fint, det var først efter opvågningen da jeg skulle op at stå at jeg blev svimmel. Så begyndte jeg at kaste op og kaste blod op, og min mave voksede og jeg havde smerter i maven, men der gik et døgn inden de fra hospitalets side tog mig alvorligt, de troede bare at jeg var hysterisk. Selvom jeg kastede blod op, og det lugtede grimt så smed de bare brækposerne ud uden videre undersøgelse. Da det gik op for dem at det ikke var hysteri fra min side, undersøgte de mig igen og opdagede at der var løbet blod ud i bughulen. Dette forsøgte de at suge ud, men da en del af blodet var størknet, blev de nødt til at åbne mig op. Så viste det sig efter de havde lukket såret igen at tyktarmen var perforeret, og der var løbet fækaliier ud i bughulen. Det vides ikke om dette skete under operationen, eller en af klipsene i såret forårsagede dette. På daværende tidspunkt var jeg gået i koma,

og havde ligget i koma i 4 timer uden tilsyn. Da morgensygeplejersken mødte ind, tilkaldte hun en læge, og jeg blev efterfølgende opereret, og familien blev tilkaldt for at komme og sige farvel da min tilstand var meget kritisk. Så blev jeg lagt på opvågningsafdelingen, og her klappede mine lunger sammen. Herefter lå jeg 2½ måned på intensiv hvor lungerne klappede sammen adskillige gange idet jeg fik sondemad i lungerne, og ikke kom af med afføring. Jeg har stadig stomi, og jeg lå i respirator i al den tid på intensivafdelingen. Jeg har været død tre gange af hvad jeg kan huske. Jeg blev overflyttet til Rigshospitalet med lovning om genoptræning på den neurologiske afdeling. Jeg cyklede hver dag mens jeg lå på intensiv. På Rigshospitalet anede de ikke at jeg kom. Jeg fik så at vide at gennemsnits-indlæggelsestiden var 3 dage. Jeg lå efterfølgende 14 dage på akut-afdelingen hvor jeg ikke fik genoptræning. Så lå jeg 14 dage på et sengeafsnit bagefter inden jeg blev overflyttet til ... neurocenter. Her var jeg i 5½ måned. Her prøvede man at genoptræne mig, men uden held, det endte blot med at være vedligeholdelse af kroppen. Jeg var den eneste der ikke var hjerneskadet. Jeg har undervejs fået diverse scanninger på ... sygehus. Hverken hjernen eller ryggen har taget skade. Jeg blev udskrevet efter 5½ måned og kom tilbage til ... hospital med en god udtalelse om vedligeholdelses-træning, men da jeg var indlagt i 14 dage uden nogen form for genoptræning eller vedligeholdelse. Efterfølgende blev jeg udskrevet til ... kommune, og der fik jeg ét tilbud, og hvis ikke jeg tog imod dette tilbud ville de med tvang sende mig på plejehjem. Jeg havde på daværende tidspunkt 2 kriterier, det ene var ikke at skulle være sammen med flere hjerneskadede, og det andet var at jeg skulle være et sted hvor jeg kunne have min kat. Jeg fik ingen af delene, og derfor blev jeg den 16. december 2016 kørt på juleferie frem til 5. januar hos min mor. Da jeg kom tilbage den 5. januar, fik jeg en lejlighed på ... Efterfølgende har jeg haft hjælpere døgnet rundt. Jeg er totalt lammet fra halsen og ned. Jeg har stærkt nedsat syn, tabte håret undervejs, og har ingen menstruation. Jeg må ikke være alene, og fik ingen vedligeholdelse. Jeg fik nej til alt hvad jeg søgte om, både fysioterapeut, genoptræning, bil og diverse hjælpemidler. Fordi at jeg ikke har fået nogen træning er mine muskler nu svundet helt ind, og mine led er blevet stive. Jeg tog på ferie i august 2017 i ..., her skulle jeg være i en måned, og have et møde med Flemming fra "En Værdig Død", og ville på daværende tidspunkt tage til Schweiz. Det viste sig så at jeg kunne få en bil, og at jeg kunne begynde til ridning, og at jeg kunne få vederlagsfri fysioterapi, så jeg valgte at give livet en chance mere. Midlertidigt er der gået for lang tid i forhold til fremskridt, således at jeg nu har tabt modet helt, og derfor kontakter jeg dig. Jeg har prøvet at kontakte specialister samt hvem der kunne være interesseret i forskning, og kirken uden held. Ligeledes har jeg prøvet via medierne og kunst.

Jeg har nu fået brok i maven 3 steder, samt jeg fejlsynker. Jeg har konstante smerter som ikke kan tages medicinsk. Jeg har hedeture og kuldeture, mine øjne løber i vand, og føler ikke at jeg kan trække vejret ordentligt. Synet er svækket, jeg kan ikke se noget ud af vinduet. Har ikke været alene i 2½ år.

Nu har jeg fortalt min historie og min bevæggrund for at kontakte dig. Som sagt har jeg været i kontakt med en værdig død, men hvis jeg kunne undgå at komme til udlandet ville jeg helst det. Min familie og mine venner er indforståede, og der er ingen drama omkring det, men de vil bare ikke hjælpe mig. Det er velovervejet, og en enkelt runde på hesteryg er ikke 3 dages efterfølgende smerter værd. Min hjerne fungerer som den gjorde før jeg blev syg. Jeg fungerer bare kun 4 timer om dagen og er sengeliggende døgnet rundt. Min følesans er intakt, og dette gør at jeg har mange smerter, og gør det hele endnu mere uudholdeligt, da min krop kan huske følelsen af at holde en kop, gå, tage i et dørhåndtag osv. Men jeg kan ikke længere gøre dette. Jeg er uddannet socialrådgiver og terapeut, og har tidligere malet, rejst og læst meget, og har generelt haft et meget aktivt liv hvor jeg også har været meget fysisk aktiv, og alt dette er blevet taget fra mig. Jeg har polyneuropati. Jeg har så mange smerter selvom jeg får stærk medicin. Jeg ligger ned hele tiden, kan ikke længere bevæge arme eller hænder. Jeg vil ikke mere. Hvis I ikke kan hjælpe mig, må jeg kontakte En Værdig Død igen og komme til Schweiz.
Bedste hilsner
